

Διατακτικό

Το Δικαστήριο αποφασίζει:

- 1) Το Βασίλειο της Ισπανίας, απαιτώντας από τις επιχειρήσεις να διαθέτουν τουλάχιστον τρία οχήματα για να μπορούν να λάβουν άδεια δημόσιας μεταφοράς, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 2, καθώς και το άρθρο 5, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 1071/2009 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 21ης Οκτωβρίου 2009, σχετικά με τη θέσπιση κοινών κανόνων όσον αφορά τους όρους που πρέπει να πληρούνται για την άσκηση του επαγγέλματος του οδικού μεταφορέα και για την κατάργηση της οδηγίας 96/26/ΕΚ του Συμβουλίου.
- 2) Καταδικάζει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 195 της 19.6.2017.

Αναίρεση που άσκησε στις 19 Αυγούστου 2017 η CBA Spielapparate- und Restaurantbetriebs GmbH κατά της διατάξεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) στις 19 Ιουνίου 2017 στην υπόθεση T-906/16, CBA Spielapparate- und Restaurantbetriebs GmbH κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση C-508/17 P)

(2018/C 123/09)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Αναρρεσείουσα: CBA Spielapparate- und Restaurantbetriebs GmbH (εκπρόσωπος: A. Schuster, Rechtsanwalt)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (δέκατο τμήμα) με διάταξη της 8ης Φεβρουαρίου 2018 απέρριψε την αίτηση αναίρεσεως και καταδίκασε την αναρρεσείουσα στα δικαστικά έξοδά της.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Oberlandesgericht Wien (Αυστρία) στις 15 Δεκεμβρίου 2017 — Adelheid Krahl κατά Universität Wien

(Υπόθεση C-703/17)

(2018/C 123/10)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Oberlandesgericht Wien

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγουσα: Adelheid Krahl

Εναγόμενο: Universität Wien

Προδικαστικά ερωτήματα

Ερώτημα 1:

Έχει το δικαίωμα της Ένωσης, ιδίως το άρθρο 45 ΣΛΕΕ, το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 492/2011 (¹) του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 2011, που αφορά την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων στο εσωτερικό της Ένωσης, και τα άρθρα 20 και 21 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, την έννοια ότι αντιτίθεται σε ρύθμιση δυνάμει της οποίας η συναφής προϋπηρεσία μέλους του διδακτικού προσωπικού του Universität Wien (πανεπιστημίου Βιέννης), ανεξαρτήτως του αν πρόκειται για χρόνο απασχολήσεως στο Universität Wien ή σε άλλα ημεδαπά ή αλλοδαπά πανεπιστήμια ή παρόμοια ιδρύματα, προσμετράται μόνο κατά μέγιστη συνολική χρονική διάρκεια τριών ή τεσσάρων ετών;

Ερώτημα 2:

Αντιβαίνει σύστημα αποδοχών το οποίο δεν προβλέπει την πλήρη προσμέτρηση της συναφούς προϋπηρεσίας, αλλά συγχρόνως συναρτά τη χορήγηση υψηλότερων αποδοχών προς τη διάρκεια της απασχολήσεως στον ίδιο εργοδότη, στην ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων κατά το άρθρο 45, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 492/2011 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 2011, που αφορά την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων στο εσωτερικό της Ένωσης;

(¹) ΕΕ 2011, L 141, σ. 1.

Αίτηση προδικαστικής απόφασης την οποία υπέβαλε το Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (Αυστρία) στις 21 Δεκεμβρίου 2017 — Ahmad Shah Ayubi

(Υπόθεση C-713/17)

(2018/C 123/11)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Landesverwaltungsgericht Oberösterreich

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγων: Ahmad Shah Ayubi

Καθής Αρχή: Bezirkshauptmannschaft Linz-Land

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Πρέπει το άρθρο 29 της οδηγίας 2011/95/ΕΕ (¹), το οποίο θεσπίζει την υποχρέωση κράτους μέλους να παρέχει σε δικαιούχους διεθνούς προστασίας (στο κράτος μέλος στο οποίο έχει χορηγηθεί η προστασία αυτή) την αναγκαία συνδρομή, από απόψεως κοινωνικής αρωγής, όπως και στους υπηκόους του εν λόγω κράτους μέλους, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι έχει άμεση εφαρμογή, σύμφωνα με τα κριτήρια τα οποία έχει αναπτύξει το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στη νομολογία του;
- 2) Έχει το άρθρο 29 της οδηγίας 2011/95/ΕΕ την έννοια ότι αποκλείει εθνική διάταξη η οποία ορίζει ότι μόνον οι δικαιούχοι ασύλου με άδεια διαμονής αορίστου χρόνου λαμβάνουν παροχές κοινωνικής αρωγής υπό μορφή πλήρους εξασφάλισης των ελάχιστων βιοτικών αναγκών, δηλαδή στον ίδιο βαθμό με τους υπηκόους του κράτους μέλους, αλλά προβλέπει μείωση των παροχών κοινωνικής αρωγής που απαιτούνται στο πλαίσιο εξασφάλισης των ελάχιστων βιοτικών αναγκών όσον αφορά τους δικαιούχους ασύλου με άδεια διαμονής ορισμένου χρόνου και, κατ' αυτόν τον τρόπο, εξομοιώνει τους τελευταίους με τους δικαιούχους επικουρικής προστασίας ως προς την έκταση της κοινωνικής αρωγής;

(¹) Οδηγία 2011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με τις απαιτήσεις για την αναγνώριση των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας (ΕΕ 2011, L 337, σ. 9).

Αίτηση προδικαστικής απόφασης την οποία υπέβαλε το Amtsgericht Hannover (Γερμανία) στις 27 Δεκεμβρίου 2017 — Sebastien Vollmer, Vera Sagalon κατά Swiss Global Air Lines AG

(Υπόθεση C-721/17)

(2018/C 123/12)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Amtsgericht Hannover